

Розділ перший

Для вампірів, фей та всіх людей!
І для чудової команди OUP Children's Books.

То був морозяний і холодний ранок понеділка, я йшла до школи разом із Рожевим Кроликом, який стрибав собі поряд. Було так холодно, що кригою вкрилося навіть павутиння, а з рота вилітали білі хмарки. Ось чому ми обов'яжали плетені шарфи й наділи вовняні шапочки з помпонами. Звісно, Рожевому Кролику насправді не було

холодно, адже він сам був вовняний,
але йому дуже-дуже подобалося
вдягатися. Він був моєю улюбленою
м'якою іграшкою, тож мама оживила
його за допомогою магії. Усілякі такі
штуки їй до снаги, адже вона фея!

Коли ми прийшли до школи, я помітила, що всі мої друзі скучилися просто посеред класу: відбувалося щось цікаве.

— Олівер улаштовує вечірку! — вигукнув Бруно, розмахуючи кольоровим запрошенням.— На ковзанах!

— О-о-о! — видихнула Зої, витягуючи шию, щоб краще роздивитися.— Я ніколи не каталася на ковзанах!

— Я теж,— у захваті додала я.— Не можу дочекатися!

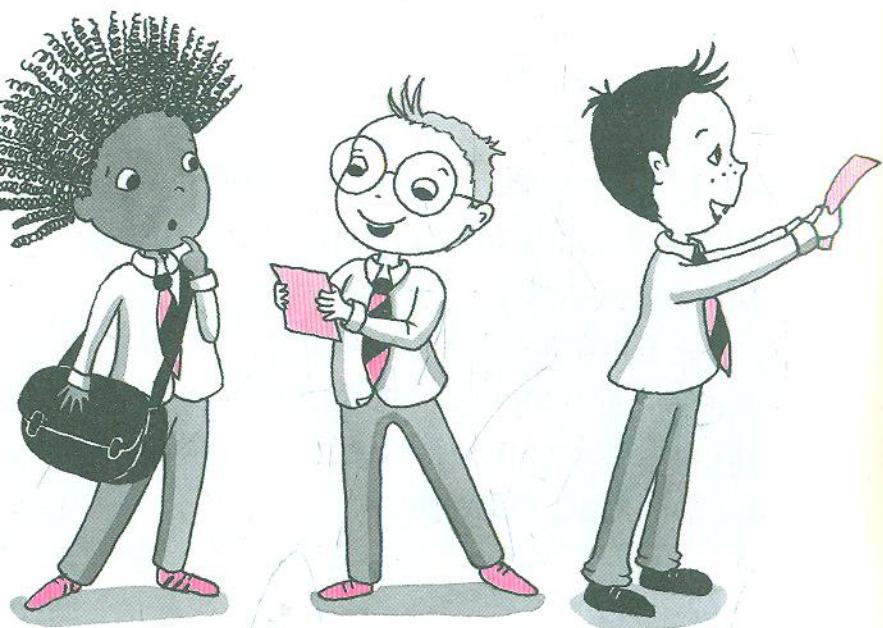
Але за кілька хвилин ми зрозуміли, що Олівер уже роздав усі запрошення. Він був дуже схильований, його щоки почервоніли.

— Вибачте,— мовив він, знизвавши плечима.— Мені дозволили запросити лише трьох друзів. Катання на ковзанах — дорогое задоволення.

— Ох,— розчаровано зітхнула Зої.

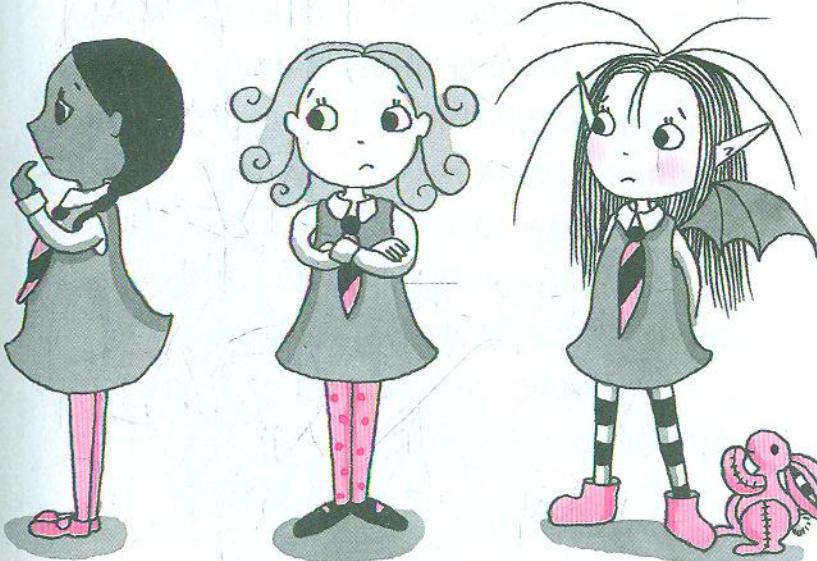
— Шкода,— мовила Саші, намагаючись приховати образ.

Я вступилася в підлогу, не сказавши жодного слова. Мої щоки пашіли, та й почувалася я розгублено, адже була певна, що мене запросять.

— Мені справді прикро,— сказав Олівер.— Я хотів би запросити всіх!

— Пусте,— відповіла Зої, беручи його за руку.— Ми все розуміємо.

— Так,— погодилася Саші.— Чесно! Правда, Айседоро?

— Звісно! — зараз же пискнула я.

Решту дня я щосили намагалася не згадувати про вечірку Олівера, але, коли повернулася додому, ці думки все ще витали в голові.

— Що сталося? — спитала мама, кладучи переді мною канапку з арахісовим маслом.— Ти якась дуже спокійна сьогодні.

— Надто спокійна,— позіхнув тато. Він саме прокинувся. Мій тато — вампір, тож спить удень, а не вночі.

— Нічого не сталося,— зітхнувши відповіла я.

— Нічого! — вигукнув тато.— Нісенітниці! Якби справді нічого не сталося, ти б уже проковтнула ту жахливу канапку з арахісовим маслом.

Татові не до вподоби жодна їжа, окрім червоної.

— Просто,— почала я,— мій друг Олівер улаштовує вечірку. А мене він не запросив.

— Дуже шкода! — поспівчувала мама, чистячи авокадо для моєї молодшої сестрички Медової Квіточки.— Розумієш, боюсь, нас не можуть усюди запрошувати.

— Мама каже правду,— погодився тато.— Не бери близько до серця, Ай-седоро. Я просто переконаний: Олівер не хотів нікого образити.

— Знаю,— відповіла я.— Упевнена, що не хотів. Просто трохи розчарована. Адже він кататиметься на ковзанах! А я ніколи не каталася й дуже хочу спробувати.

— О! — вигукнула мама.— Ми із сестрою так веселилися, катаючись на ковзанах на магічному лісовому катку. Така красива природа, усе вкрите кригою і міниться чарівними блискітками!

— Ти про тітку Кришталіну? — спітала я.

— Так,— підтвердила мама.— Чарівною паличкою вона начакловувала для нас найнеймовірніший каток! Вона ж бо знається на зимових чараках, пам'ятаєш? А все тому, що народилася взимку.

— Знаю,— мовила я.— Вона зимова фея. От би ти була блискучою зимовою феєю, мамо!

— Ой, не треба,— за-перечив тато, закутуючись у плащ.— Бр-р-р!

— Мені більше до вподоби бути літньою феєю,— заспокоїла його

